бібліотека ім. Н. К. Крупської
Інв. №
Контрольний экземпляр

пролетарі всіх країн, єднайтеся!

Молодий комунар

орган кіровоградського обкому лксму

Рік видання XVIII
№ 87 (2347).
ЧЕТВЕР
21
ЛИПНЯ
1977 РОКУ
Ціна 2 коп.
Газета виходить з 1939 року.

ДОСВІДОВІ ПЕРЕДОВИКІВ — ВСЕМІРНУ ПІДТРИМКУ

Товариш Л. І. Брежнєв надіслав Іпатовському райкомові партії Ставропольського краю привітання, в якому, зокрема, говориться:

З величезним інтересом ознайомився з повідомленням про досвід організації збирання врожаю в Іпатовському районі. Велике задоволення викликає творча робота, яку проводить ваша районна партійна організація в цей найвідповідальніший період у сільськогосподарському виробництві, що вінчає собою довгу самовіддану працю хліборобів.

Приклад вашої партійної організації показує, говориться далі в привітанні товариша Л. І. Брежнєва, як у сільському господарстві треба на ділі втілювати в життя завдання, висунуте XXV з'їздом КПРС, — зробити десяту п'ятирічку п'ятирічкою ефективності і якості.

Впевнений, що ваш досвід уже в цьому році набуде великого поширення. Думаю, що всі райкоми партії областей, країв і республік, які вступають у збирання врожаю, скористаються ним. Це сприятиме прискоренню збиральних робіт, збільшенню зборів хліба, виконанню і перевиконанню державних планів закупок зерна.

Товариш Л. І. Брежнєв побажав колгоспникам, робітникам радгоспів, механізаторам, усім трудящим району великих успіхів у ювілейному році.

* * *

ЦК КПРС прийняв постанову «Про досвід роботи Іпатовської районної партійної організації Ставропольського краю на збиранні врожаю 1977 року».

У постанові відзначається, що Іпатовська районна партійна організація проводить велику роботу по забезпеченню своєчасного і якісного збирання врожаю. В районі з широкою участю спеціалістів, колгоспного і радгоспного активу, на основі глибокого вивчення передового досвіду і аналізу недоліків, які мали місце в минулі роки, розроблений і успішно виконується комплексний план збирання. На службу швидкому і високоякісному проведенню збиральних робіт поставлено всі резерви.

Новим в організації збирання нинішнього року стало широке застосування на полях усіх господарств прогресивної технології, розробленої Всесоюзним науково-дослідним інститутом механізації і електрифікації сільського господарства (м. Зерноград Ростовської області). У складних погодних умовах озимі і ярі колосові культури на всій площі 135 тисяч гектарів скошено за 60 годин. Добовий виробіток кожного жнивного агрегату становить у середньому 60 гектарів.

Значення досвіду Іпатовського району полягає в тому, говориться в постанові, що він показує, які величезні можливості зростання продуктивності техніки, скорочення строків збирання закладені в правильній організації збиральних робіт, впровадженні у виробництво прогресивних технологій.

Центральний Комітет КПРС схвалив досвід роботи Іпатовської районної партійної організації і рекомендував районним комітетам партії, партійним організаціям колгоспів і радгоспів, підприємств сільгосптехніки, хлібопродуктів, транспортних організацій, радянським, сільськогосподарським, профспілковим і комсомольським органам повсюдно і широко використовувати цей досвід на збиранні і заготівлях зерна та інших сільськогосподарських культур.

(ТАРС).

НА ПРИЗ „ЗОЛОТИЙ КОЛОС“

СЬОГОДНІ ПОПЕРЕДУ

Комсомольсько-молодіжний колектив **Івана Степановича** та **Володимира СТУЛІВ** з колгоспу імені Кірова Онуфріївського району намолотили «Нивою» **3914** центнерів зерна.

Комсомольсько-молодіжний колектив **Віктора ЗАРУБЕНКА** та **Валерія ГЛУЩЕНКА** з колгоспу імені Фрунзе Долинського району («Колос») — **3651.**

Степан СУЛЬЖИК з колгоспу «Україна» Новгородківського району («Нива») — **3445.**

Павло СІЧКАР з колгоспу «Жовтнева революція» Новгородківського району («Нива») — **3069.**

Микола ПРИХОДЬКО з колгоспу «Україна» Новгородківського району (СК-4) — **2878.**

Іван НОВАК з колгоспу імені Карла Маркса Кіровоградського району («Колос») — **2486.**

Михайло МЕЛЬНИК з колгоспу імені Леніна Світловодського району («Нива») — **2453.**

Любомир ГАЙДУЧАК з колгоспу «Росія» Олександрійського району («Колос») — **2380.**

Володимир БАКУН з колгоспу «Дружба» Петрівського району («Колос») — **2375.**

Олександр КОВАЛИК з колгоспу «Іскра» Новгородківського району («Нива») — **2372.**

Комсомольсько-молодіжний колектив **Михайла ГРУЗДА** та **Івана СТАХУРСЬКОГО** з колгоспу імені Горького Долинського району («Нива») — **2345.**

Олександр СКОРИК з колгоспу «Комінтерн» Онуфріївського району (СК-4) — **2235.**

Олександр ЗАДОРОЖНІЙ з колгоспу імені Ульянова Світловодського району жаткою ЖРС-4,9 поклав у валки зернові на площі **226** гектарів.

● *Урожай-77* ● *Урожай-77* ● *Урожай-77* ● *Урожай-77* ●

ВИСОКЕ ЗВАННЯ ХЛІБОДАРА

Володимир ТИМОФЕЄВ: «Як, всупереч «сюрпризам» погоди, зібрати виплеканий нелегкою працею багатий урожай? З арсеналу попереднього досвіду взяти чітку організацію роботи, з невикористаних резервів—уміння, майстерність, творчий підхід до справи».

ПЕРШІ 87 ТОНН ЗЕРНА НОВОГО ВРОЖАЮ ЗІБРАВ ВОЛОДИМИР ПЕТРОВИЧ ТИМОФЕЄВ РАЗОМ ІЗ СВОЇМ ПОМІЧНИКОМ ДМИТРОМ МАКСИМОВИЧЕМ. ПЕРШІ ДНІ НА ЖНИВАХ. ПЕРШИЙ ХЛІБ — ДОРІДНИМ БУДЕ УЖИНОК — ПОКАЗУЄ КОЖЕН ГЕКТАР

НА ФОТО: КОМБАЙНЕРИ РАДГОСПУ «МАРІАМПІЛЬСЬКИЙ» ПЕТРІВСЬКОГО РАЙОНУ В. П. ТИМОФЕЄВ (ЗЛІВА) ТА Д. МАКСИМОВИЧ.

Фото В. КОВПАКА.

НА П'ЯТНАДЦЯТІ жнива вийшов у ювілейному році комбайнер Володимир Петрович Тимофєєв з радгоспу «Маріампільський» Петрівського району. Ім'я його відоме молодим хліборобам Кіровоградщини. Це він разом із майстрами збирання України звернувся до всіх механізаторів республіки в переддень жнив з відкритим листом. Лист став конкретною програмою для всіх учасників змагання за хліб ювілейного року. Сьогодні своїми роздумами про жнива і головну людину на жнивах — хлібороба Володимир Петрович **ТИМОФЕЄВ** ділиться з читачами «Молодого комунара».

(Див. 2 стор.).

МИР І ЩАСТЯ — ЮНОСТІ ПЛАНЕТИ

Золотом вплелась у зелене листя московських бульварів емблема Міжнародного дитячого фестивалю — усміхнена дитина, осяяна сонцем. Форум урочисто відкрився 18 липня в Кремлівському Палаці з'їздів.

«Хай завжди буде сонце!» — такий девіз цього Міжнародного свята, організованого на пропозицію XVII з'їзду ВЛКСМ. Разом з радянськими дітьми його повторюють зарубіжні ровесники, які прислали в Москву — столицю першої у світі соціалістичної держави — близько двох тисяч представників юнацьких об'єднань різних напрямів майже із ста країн. Це — активісти дитячого руху, лауреати національних художніх і музичних конкурсів, переможці спортивних змагань.

Перед відкриттям фестивалю святкові колони його учасників пройшли по вулиці Горького до Кремлівського Палацу з'їздів. Здається, пісні і танці всієї планети закружляли веселою музичною каруселлю під склепінням Палацу. Різномовний гомін не потребував перекладу: слова «мир» і «дружба», добру посмішку розуміє кожний.

Звучить марш, сповіщаючи про урочисте відкриття свята. Разом з дітьми в залі їх старші товариші, почесні гості фестивалю — визначні громадські діячі, борці за мир, представники міжнародних організацій, майстри мистецтв, письменники.

Відкриваючи фестиваль, А. В. Федулова — секретар ЦК ВЛКСМ, голова Центральної Ради Всесоюзної піонерської організації імені В. І. Леніна — побажала успіхів цій зустрічі, яка стане новим кроком на шляху зміцнення миру, дружби, солідарності.

Представники всіх континентів вносять у зал прапор фестивалю. Повільно піднімається голубе полотнище. В глибині сцени з'являється емблема дитячого свята.

Палкими, тривалими оплесками зустріли учасники фестивалю привітання Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР товариша Л. І. Брежнєва, яке оголосив перший секретар ЦК ВЛКСМ Б. М. Пастухов.

Учасникам фестивалю привітання надіслали багато партійних, державних і громадських діячів, видатні представники літератури і мистецтва — друзі дітей з різних країн світу.

До дітей планети звертаються почесні гості фестивалю — голова Комітету радянських жінок В. В. Ніколаєва-Терешкова, генеральний секретар міжнародного Комітету руху

(Закінчення на 3-й стор.).

НАШ ОСНОВНИЙ ЗАКОН

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ БАТЬКІВ

«Нормальній людині в нашій сім'ї жити неможливо», — до такого висновку дійшов п'ятнадцятирічний Анатолій Мірошниченко. — «Раніше батько з матір'ю пили разом горілку, виникали бійки і нам з братом доводилось спати на горищах, в підвалах. Зараз батько знаходиться в лікарні, а мати продовжує випивати», — говорить він.

Анатолій розуміє і вболіває за негідні вчинки рідних. Йому 15 років. Яка буде його дальша доля, сказати важко, але його людяність, відвертість, здатність аналізувати свої вчинки, дають право твердити, що з нього вийде повноцінний громадянин нашого суспільства.

Та не можна цього сказати про його старшого, шістнадцятирічного брата Валерія, котрий палить цигарки, вживає спиртне. І, як наслідок, Валерій разом з іншими неповнолітніми виламали двері до чужої квартири, де викрали цінності, гроші. Крадене принесли на квартиру Мірошниченків.

Чи знали про це батьки Валерія Борис Анатолійович та Марія Максимівна, робітники заводу «Червона зірка»? Знали. Адже батько, відпросившись у лікарів, прийшов додому, де побачив чужий транзисторний радіоприймач, і, не поцікавившись, чий він, і як він сюди потрапив, забрав з собою до лікарні.

Коли з квартирі Мірошниченків проводили обшук, батько плакав і кричав на дітей: «Я скільки говорив, щоб у квартирі дружків не було!». Та сльози були фальшиві.

До такого фіналу сім'я Мірошниченків дійшла не відразу. Адже Марія Максимівна закінчила будівельний інститут. Кілька років працювала на керівній посаді в Кіровоградському районі. А тепер сім'я не знає благополуччя. Скільки разів батьків та дітей заслуховували на комісії по справах неповнолітніх — не вплинуло...

Чи не варто оговорити в проекті Конституції, що **батьки, які ухиляються від виховання дітей, заважають нормальному їх розвитку, несуть відповідальність не лише перед громадськістю, а й перед законом!**

С. САЛТАН,
старший інспектор карного розшуку Ленінського райвідділу внутрішніх справ.
м. Кіровоград.

МОЄ СЛОВО

Для хлібороба немає нічого священнішого за землю. Тому стаття 18 проекту нової Конституції, де йдеться про заходи, що вживаються для охорони і науково-обгрунтованого раціонального використання землі, безумовно, не залишить працівників радгоспів і колгоспників байдужими. Хочеться доповнити цю статтю словами: **«Одним з таких заходів є планомірне збільшення родючості землі».**

В. ЗАВІРЮХА,
голова групи народного контролю першого відділка радгоспу «Україна» Маловисківського району.

У ЦК ВЛКСМ

Відповідно до рішення VII пленуму ЦК ВЛКСМ у комсомольських організаціях країни 25 червня 1977 року відбувся Всесоюзний комсомольсько-молодіжний суботник назустріч XI Всесвітньому фестивалю молоді і студентів у Гавані.

Всесоюзний комсомольсько-молодіжний суботник пройшов організовано, в обстановці високого трудового і політичного піднесення. Він став справжнім святом Комуністичної праці, новим виявом беззаперечної відданості радянської молоді справі Комуністичної партії, вірності принципам пролетарського інтернаціоналізму. Разом з комсомольцями і молоддю активну участь у суботнику взяли кадрові робітники і спеціалісти, наставники молоді, ветерани партії і комсомолу.

Учасники суботника з ентузіазмом працювали на промислових підприємствах, у сільському господарстві, на транспорті, в будівництві та інших галузях народного господарства, а також на благоустрої і озелененні міст, робітничих селищ, населених пунктів, збиранні металевого брухту, макулатури і своєю працею внесли вклад у виконання і перевиконання планів ювілейного 1977 року.

У суботнику взяло участь 50,1 млн. чоловік. Промисловість випустила в цей день продукції на 135 млн. карбованців, виконано великий обсяг сільськогосподарських робіт.

Центральний Комітет ВЛКСМ сердечно дякує всім комсомольцям, юнакам і дівчатам, молодим робітникам і колгоспникам, воїнам Радянської Армії і Флоту, піонерам і школярам, які взяли активну участь у Всесоюзному комсомольсько-молодіжному суботнику, за їх самовіддану і безкорисливу працю.

ЦК ВЛКСМ висловлює також палку подяку кадровим робітникам і спеціалістам, наставникам молоді, ветеранам партії і комсомолу, всім партійним, радянським, профспілковим органам, керівникам міністерств і відомств, підприємств, будов, колгоспів і радгоспів, установ і організацій, працівникам преси, телебачення і радіо за велику допомогу в підготовці і успішному проведенні суботника.

Високе звання хлібодара

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.)

У НАРОДІ здавна кажуть: «Минулою славою жиють, а на майбутню роби». Тобто, на досягнутому заспокоюватися не годиться. Мудрість ця ніби про нас, хліборобів складена, адже виробили самі таку традицію: успіх закріпи і від нього далі йди. Скажу й про наш радгосп. Кілька років підряд трудівники господарства планомірно, а точніше буде — впевнено збільшують врожайність зернових. Минулого року вона була найвищою, склала 41,6 центнера з гектара на круг. Нинішня жнива обіцяють ще багатший врожай. На деяких ділянках контрольні обмолоти дають по 45 і більше центнерів. Отже, хліб виростили такий, котрим гордитись можна. Однак нам'ятаємо, що курчат рахують восени, а хліб важать перед тим, як засипати в комори. Тож всі зусилля і помисли нині про те, аби весь вирощений врожай зібрати до колоска, до зернини, аби не марною була праця, затрачена на догляд за ним.

Великий клин у господарстві займають ранні зернові — 3500 гектарів. На один комбайн навантаження сягає 175 гектарів. Підрахували, для того, щоб зібрати колосові за 10—12 робочих днів, агрегати повинні працювати на добу по 16—18 годин. Нелегко, але за чіткої організації праці, при використанні всіх резервів практично можливо. Про це саме й подбали ще задовго до жнив, про це дбаємо й зараз.

В радгоспі створено два комплексні збирально-транспортні загони. В загонах, орієнтуючись на досвід минулих років, організовані ланки, в яких об'єднані комбайни за відповідними типами. Це дає можливість краще використовувати техніку, налагодити чіткий контроль за її роботою. Наприклад, в нашій ланці працює сім «Колосів» з комбайнами, за кожним закріплено по дві автомашини. Від мого комбайна зерно відвозять комсомолець Віктор Тарасов і молодий комуніст Віктор Міхно. За графіком працюють хлопці — ще жодної хвилини не простояв комбайн з їх вини. Більш того, розвантажую бункер прямо на ходу. Якось підрахували, що за робочий день це дає економію часу дві з половиною години. Тож, коли темпи вирішують долю врожаю, ми не відмовляємося від найменшого резерву, котрий працює на нас. На обліку — кожна хвилина, кожна година. Особливо доводиться бути хазяїном свого робочого часу на цих жнивах. Бо вони нелегкі, складні, як ніколи, бо важкий хліб доводиться збирати. Саме важкий, йому потрібно віддати себе повністю в ці напружені дні, тільки так віддячить нива вагомим короваєм.

ВАЖКИЙ хліб... Жодного дня не вдалося водити комбайн від роси й до роси. Кожного другого дня — дощ. За два останні місяці випало 250 міліметрів опадів, коли норма за рік всього 350. Колосові від злив та вітрів вилягли ще в період дозрівання більше, ніж на половині площ. Місцями де-не-де залишилися острівці із струнких колосків. Що цим привкрощам можна протиставити? Як всупереч «сюрпризам» погоди зібрати вилежаний нелегкою працею сотень хліборобів багатий врожай? Повторюю — з арсеналу попереднього досвіду взяли чітку організацію роботи комплексу «поле — тік», з невикористаних резервів — уміння, майстерність, творчий підхід до справи.

Зараз на ланах господарства працює 20 комбайнів, 29 автомашин. Як тільки умови дозволяють, одразу починає діяти безперебійно конвейєр «поле — тік». Принципи організації праці на жнивах, розроблені ставропольськими хліборобами, застосовуємо і в себе. Комбайни працюють у дві зміни — повний світловий день. При груповому методі за кожним агрегатом закріплюємо загінки — саме це підвищує особисту відповідальність за якість збирання. Перед початком роботи на кожному полі проводимо контрольні обмолоти. Стимул цей у боротьбі з втратами зерна досить відчутний — розходження між контрольними і масовими обмолотами — мінімальні.

Велику організаторську роботу для впровадження цих методів на жнивах проводить партійна організація радгоспу при підтримці профспілкової та комсомольської організацій. У кожному збиральному загоні створені партійні і комсомольські групи на період збирання, які проводять організаційну і політико-масову роботу в полі, на найгарячішій лінії хлібного потоку. Тому щире схвалення знайшла у нас постанова Центрального Комітету КПРС про досвід роботи Інатовської районної партійної організації Ставропольського краю на жнивах. Вчитуючись в рядки цього партійного документа, розумієш: від нас, хліборобів нинішня збиральна кампанія вимагає творчого підходу до своєї праці, своїх виробничих обов'язків.

Скільки тільки в наших комбайнах з'явилося доповнень, непередбачених конструкторами... Без побоювань заводимо машини в загінки з полеглими хлібами. Знаємо, за комбайном і на найскладніших ділянках не залишиться нерізаних колосків. Про це подумали ще перед виходом в поле. Подовжили пальці стеблопідіймачів, щоб підняти із землі прибиті стебла, зробили пристосування на мотовилах, які надійніше підхоплюють колоски. За весь період косовиці ні народні контролери, ні «врожектористи» ще не робили зауважень щодо якості збирання. Навіть і в «Колосах» провели додаткову герметизацію, за другим молотильним барабаном приладнали захисні «фартушки». Ось і сьогодні спеціалісти радгоспу перевіряли, чи немає втрат зерна в нашому загоні — претензій не було.

Однак претензії є у нас. Два відділка радгоспу в селах Луганні — центральна садиба, і Братському знаходяться на відстані 20 кілометрів. Оперативним зв'язком інформації з обох відділків займається диспетчерська служба. Мабуть не потрібно доводити, що в жнива, буває, «перегрівається» телефон, повідомлення з бригади, току, прохання з майстерень, дзвонять з району, області... Однак німий телефон в диспетчерській нині, не лунають дзвінки в кабінетах дирекції та служб радгоспу. Єдиний зв'язок — попутна машина, водієм якої й передають різноманітну інформацію. Сьогодні зранку саме так і було. Водій Микола Броваренко, приїхавши в центральну майстерню, прихопив всі останні зведення про хід роботи в полі і на фермі першого відділка. Найдивніше те, що телефонний зв'язок порушується саме під час жнив, коли він найпотрібніший, вже не перший рік. Адміністрація радгоспу зверталася з проханням зарадити біді в районне відділення зв'язку. Однак поки що виручають попутні машини, а телефон мовчить.

Жнивам ніщо не повинно заважати, ніщо не має їх стримувати. Це бажання всіх моїх товаришів по змаганню. Це настрій молодого покоління хліборобів нашого господарства. Адже на жнива ювілейного року вони вийшли повноправними майстрами. Комсомолець Григорій Кумпан очолив комсомольсько-молодіжний екіпаж «Колоса». За перший неповний робочий день його агрегат видав з бункера 55 тонн зерна. Кожен помічник комбайнера на нинішніх жнивах — це комсомолець або молодий механізатор. Всі вони — висококваліфіковані майстри, і досвідчені жниварі повністю довіряють їм машини, покладаються на молоду зміну впевнено. Розділив перший свій успіх на збиранні озимого ячменю досвідчений комбайнер Іван Васильович Чумак з комсомольцем Володимиром Федуном. На їх рахунку в перші дні жнив вже було 165 тонн зерна. Не перебільшу, коли заявлю від імені комбайнерів ветеранів: молодь працює з нами нарівні. А якщо часом і бракує кому з наших помічників досвіду, вміння, підкреслюю — часом, компенсує все завзяття, працелюбність, щире стремління пліч о пліч зі старшими перебороти всі труднощі.

Вкотре в ці дні звертаюсь до листа, якого разом із майстрами збирання республіки, підписав напередодні жнив. Відповідальність за долю врожаю, особливого врожаю — року 60-річчя Великого Жовтня, покликала нас, ветеранів, стати в перші ряди боротьби за великий хліб. Від свого слова, даного в листі, ніхто з нас не відступить. Впевненості в цьому додає й те, що поряд на важких жнивах трудиться молодь.

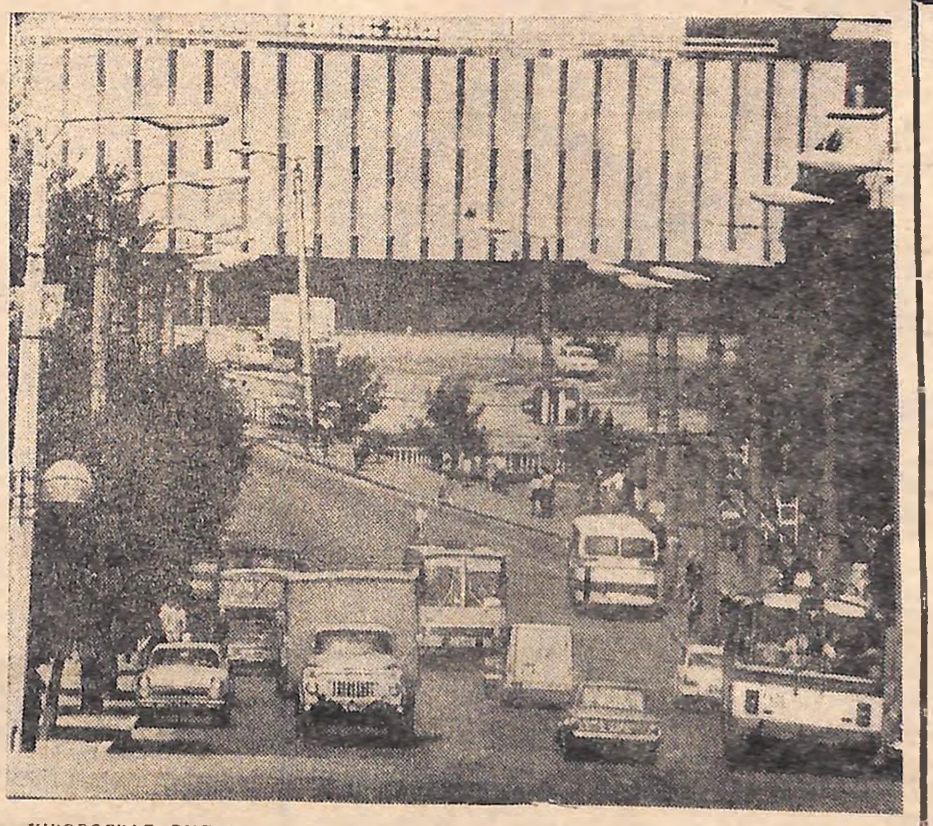

КІРОВОГРАД. ВУЛИЦЯ КАРЛА МАРКСА.

Фото М. ТЕРНАВСЬКОГО.

КІРОВОГРАД — ОДЕСА: ЗМАГАЄМОСЬ

Є перші 100 тисяч тонн хліба

В нелегких умовах доводиться збирати ранні зернові цього року. Та все ж більшість колгоспів і радгоспів Одеської області успішно ведуть жнивні роботи. Поряд з досвідченими механізаторами і водіями трудиться молодь. Понад 700 комсомольсько-молодіжних комбайнових екіпажів включилися в жнива. Багато з них вже намолотили по 1000 і більше центнерів зерна.

Господарства області продали державі 134 109 тонн хліба. Найбільший внесок зробили трудівники Ренійського, Арцизького, Саратського, Ізмаїльського, Татарбунарського районів.

Вимпел на комбайні

Перед у соціалістичному змаганні серед комбайнерів, які працюють на валкуванні колоскових, веде групкомсорг тракторної бригади колгоспу «Дружба» Іванівського району Микола Тьосов. Молодий хлібороб поклав у валки горох, ячмінь, пшеницю на площі 264 гектари. На агрегаті М. Тьосова — вимпел «Кращому молодому женцю району».

Жнива — на «відмінно»

Перехідним вимпелом «Відмінник якості» нагороджуються кращі з кращих. У Білгород-Дністровському районі цю нагороду нині втримує молодий комуніст комбайнер Микола Ткаченко з радгоспу «Долинівський». «Нивою» він намолотив 4520 центнерів зерна.

На полях колгоспів Білгород-Дністровського району працюють 42 комсомольсько-молодіжних комбайнових екіпажів. Молоді хлібороби вже зібрали ранні зернові на площі 1421 гектар і намолотили 40 530 центнерів зерна.

МИР І ЩАСТЯ — ЮНОСТІ ПЛАНЕТИ!

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

дітей і підлітків ВФДМ Т. Альфельді. Вони відзначили, що дедалі більше людей доброї волі вступає в боротьбу проти війни і гноблення, проти несправедливості і насильства. Разом з дорослими виступають за мир на землі діти планети. В. В. Ніколаєва-Терешкова і Т. Альфельді побажали юним щастя і радості, веселих ігор і корисних справ. Вони закликали: хай мир і дружба стануть девізом усіх дітей землі!

Дитячій інтернаціональній групі вручається символічний ключ від фестивальної республіки «Артек». І знову різними мовами тисячоголосо звучить: «Хай завжди буде сонце!».

На екрані виникають кадри кінохроніки — вони розповідають про щасливе дитинство в Країні Рад.

Зі сцени Кремлівського Палацу з'їздів радянські піонери висловили сердечну вдячність Комуністичній партії, Радянській державі, особисто Леоніду Іллічу Брежнєву за безустанне батьківське піклування про підростаюче покоління.

На екрані — Москва. Учасники фестивалю пізнають вулиці, які встигли полюбити, Кремль, красуню Москву-ріку. Яскравим доповненням цих кадрів став виступ юних артистів — учасників ансамблів пісні і танцю імені В. С. Локтєва та «Шкільні роки», які показали вокально-хореографічну сюїту «Москва — гостинна».

У багатьох куточках Радянської країни побували під час святкового концерту юні глядачі, яких піонери Країни Рад познайомили з яскравим багатонаціональним мистецтвом любимої Батьківщини.

Гості аплодували ансамблям рязанських ложкарів і саратовських гармошок. Танцюристи колективу «Юлдуз» Ташкентського Палацу піонерів перенесли їх на бавовникові поля, а «Тоніка» й «Угунтіня» з Риги — в янтарну Прибалтику. Тепло зустріли глядачі виступи «Карабахських солов'їв» з Баку, юних артистів «Іверії», українських бандуристів.

Не раз повторювалось зі сцени слово «дружба». Так було названо і символічний корабель, який допоміг дітям здійснити кругосвітню подорож і прибути в кінцевий пункт — Артек. Там учасники фестивалю мають запалити від сонця велике вогнище дружби.

Звучать фанфари. У притихлому залі Кремлівського Палацу з'їздів лунають слова:

«Ми, посланці п'яти континентів, говоримо різними мовами.

Ми всі, як один, вимагаємо:

щоб усі діти вчились,

щоб ніхто не терпів від хвороб і голоду,

щоб назавжди зникла підневільна дитяча праця,

щоб кожний міг відпочивати, займатись улюбленою справою,

щоб ніхто не смів палити напалмом школи і лікарні.

«Хай завжди буде сонце!» — по всій землі наш клич несеться».

Зал встає, розцвічений фестивальними косинками, прапорцями, лозунгами.

Міжнародний дитячий фестиваль відкрито. Майже півмісяця йтиме він по Радянській країні.

А. БЄЛІКОВ,
Л. БЕРНАСКОНІ,
І. ГОРСЬКИЙ,
кор. ТАРС.

* * *

Звуки піонерських горнів уранці 19 липня сповістили про початок другого дня Міжнародного дитячого фестивалю «Хай завжди буде сонце!».

Представники дитячих і юнацьких організацій майже із ста країн зустрілись у різних районах Москви з піонерським і комсомольським активом. Вони обмінялись досвідом роботи по міжнародному співробітництву, обговорили питання участі юних у кампаніях солідарності з народами, які борються за свободу і незалежність, за мир, демократію і соціальний прогрес.

З почуттям щирої вдячності говорили діти про привітання Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР товариша Л. І. Брежнєва учасникам фестивалю.

Того ж дня учасники фестивалю відвідали Мавзолей В. І. Леніна і поклали вінок. Вінок було покладено також до могили Невідомого солдата біля Кремлівської стіни.

Частина делегацій відбула з Москви в Артек. У цій знаменитій дитячій здравниці на березі Чорного моря пройдуть день Радянського Союзу, дні солідарності, миру, дружби і праці, мистецтв, спорту і трудових десантів. Програма фестивалю надає зарубіжним гостям широку можливість побачити на власні очі досягнення соціалізму, соціальну політику Радянської держави щодо дітей — єдиного привілейованого класу нашої країни.

А. БЄЛІКОВ,
кор. ТАРС.

Москва.

ФЕСТИВАЛЬ КУБИНСЬКОЇ МОЛОДІ

ГАВАНА. (Кор. ТАРС). В урочистій обстановці тут відкрився І національний фестиваль молоді і студентів Куби. Це один з головних заходів, присвячених XI Всесвітньому фестивалю молоді і студентів. Його основні завдання — пропаганда ідей Всесвітнього форуму юності планети, набуття досвіду, необхідного для його проведення, огляд досягнень кубинської молоді в галузі культури і спорту, мобілізація її на більш активне розв'язання завдань соціалістичного будівництва.

Одностайно і палко підтримали всі присутні на стадіоні текст звернення кубинських юнаків і дівчат до молоді світу. Він містить зобов'язання молодого покоління республіки внести максимальний вклад у справу будівництва соціалізму. Кубинська молодь звернулася з закликом до юнаків і дівчат землі ще ширше розгорнути підготовку до форуму молоді світу.

На вулиці і площі Гавани, в парки, концертні зали і театри, на стадіони прийшло велике свято молоді.

В. СВЕРДЛОВ.

● Спорт ● Спорт ● Спорт

БАСКЕТБОЛ

Уперше — другі

Дев'ять днів спортивні зали факультету фізичного виховання педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна і Будинку фізкультури заводу «Червона зірка» були віддані у розпорядження баскетболісток. Тут проходили змагання в залік XXVII Спартакіади школярів України, присвяченої 60-й річниці Великого Жовтня. В іграх брали участь дівчата 1959, 1960, 1961 років народження з двадцяти областей республіки, Києва та Севастополя. Це був огляд юних талантів, тих, кому доведеться захищати спортивну честь республіки на VII літній спартакіаді народів СРСР. Представниці Кіровоградщини були переможцями попередніх поєдинків у своїх підгрупах: вони виграли у команд Київщини (68:56), Чернігівщини (63:62) і Ворошиловградщини (71:57). У фінальному матчі за звання чемпіонів наші землячки зустрілися з колективом Донеччини. На майданчику з перших і до останніх хвилин точилася вперта боротьба. У першій двадцятихвилинці результат був 31:30 на користь кіровоградок. Фінальна сирена пролунала, коли на світовому табло був рахунок 56:55 — попереду донеччанки. Третє місце дісталося львів'янкам.

Наші дівчата продемонстрували злагоджені дії у всіх ланках. Душею команди була її капітан учениця десятого класу кіровоградської школи № 27 Людмила Гордієнко. Її однокласниця Оля Майсузенко та Галина Жураховська (СШ № 4) теж багато зробили для завоювання срібла. Успіх кіровоградок не можливо відділити від тієї кропіткої роботи, яку провів під час підготовки до цих відповідальних змагань їхній наставник — тренер ДЮСШ № 1 Леонід Олександрович Вязовський.

В. ШВИДУН.

ЕКЗАМЕН ЛЕГКОАТЛЕТІВ

У Запоріжжі відбулися змагання з легкої атлетики в залік спартакіади профспілок України. Зросла майстерність продемонстрували вихованці кіровоградського тренера В. К. Іванця (спортклуб «Зірка») Бронзовими призерами стали Надія Малікова (стрибки у довжину) — 5 метрів 51 сантиметр) і Василь Пашкін — він пробіг дистанцію 5000 метрів за 15 хвилин 03,6 секунди. У командному заліку з сумою 23 очка наші земляки були дев'ятими.

В. ТВЕРДОСТУП.

ГЕРОЇВ НАШИХ ІМЕНА

Ця розповідь не про полководців. І не про тих, хто повторив подвиг Матросова і Гастелло. Але ці два бійці теж герої. Як і мільйони інших їхніх ровесників, тих, хто пройшов тисячі фронтових кілометрів — від Волги до Берліна — і переміг сильного і підступного ворога. Молодість їхня опалена війною. Але серцем вони залишились молодими. Зустрівшись через 32 роки, фронтовики згадували війну і розповідали один одному про щастя своїх дітей...

Зустріч

НА ВИГІРКУ — обеліск. Двоє заручених кладуть на гранітну плиту рожеві айстри. А поруч посивілий чоловік каже своїй дружині:

— Свято у нас. А він не приїхав. Ми ж так хотіли тоді — щоб свято в обох, щоб радість на двох, щоб пережити себе. І пережили...

I.

Йде по землі людина і шукає друга. Син надіється зустріти безвісти пропалого батька. А мати ось уже тридцять п'ятий рік чекає з далеких доріг рідного сина. Бо не гасне любов. І живе пам'ять. Бо є сила, що нагадує серцю далеке близьке — дружба людей, які зріднилися у вогні і полум'ї, які бачили кров і смерть. Там, на вогненних верствах, дарував солдат солдатові єдину фотокартку з адресою рідного дому і казав: «Ти напиши моїй неньці, якщо не повернусь..». А товариш у відповідь: «Ти повернись... І якщо виживемо, прийдемо до неї обидва...». Одні поверталися. Між нашими ставали брами війни. І ось вони шукають один одного. Бо живе любов... От і він, Іван Степанович Грекул, шукає друзів. Ось уже отримав листи від двадцяти трьох бойових товаришів, з якими ішов в атаку. Є адреси ще сорока колишніх фронтовиків, і це... А Гриша Демченко десь тут близько, на Черкащині чи Київщині, а листи повертаються з написом: «Адресат вибув».

...Перед святом їх запросили у Волгоград. П'ятдесят автобусів вирушало з центру міста. І в кожному — колишні воїни-сталінградці. Ідуть до Мамаєвого кургану. А там — сила-силенна людей: старенькі дідусі, скорботні матері, діти.

— Це вас вони чекають, — повідомив представник міськвиконкому.

Іван Степанович поглядає на своїх фронтових товаришів із 124-ї окремої стрілецької бригади:

— Як нас?

— Хочуть вас запитати...

Вийшли з автобусів. А поруч стоїть молода жінка з дівчинкою. Дівчинка тримає в руках фотокартку, наклеєну на дощечку — під портретом бійця напис: «Ви не знаєте, де він, мій батько?».

Жінка пояснює: «Це я шукаю. Вже п'ятнадцятий рік сюди приїжджаю. А тепер з дочкою...».

Йдуть їм назустріч люди.

— Ви не знали політрука Фролова?

— Може чули, де похований сержант Климов?

І раптом старенька жінка, теж з фотокарткою — пожовклою, пришпиленою до листа-трикутника.

— Зупиніться на хвилинку! Ви часом не знали цього солдата?

Колишня санітарка Антоніна Прокинна, яка йшла поруч Грекула, спинила крок. І защемило її серце.

— Віня!

Хоче кинутись до посивілої матері, але вагається. І вже до Івана Степановича:

— Що їй сказати? Я бачила цього солдата, який умирав на моїх очах — ноги відірвало. Одна нога ще трималась на могуззях сухожиль. А він сам відрізав її, стікав кров'ю і стріляв. Аж моторошно!

І вже до бабусі:

— Я, мамо, бачила, як він в атаку пішов. Першим пішов...

З Волгограда Іван Степанович приїхав, маючи ще кілька адрес бойових друзів. І знав, як краще продовжувати пошук — писати не листи, а листівки. «Лист ніхто не розкриє, якщо чужий, — радили однополчани. — А відкритий текст листівки нікому не заборонено читати. Отже — люди допоможуть».

І Грекул знову писав у Ямніль на Черкащину:

«Дорогий Григорій Григорович! Переглядаючи архіви воєнних літ, знайшов нашу з тобою фотографію, коли ми служили в 152 стрілецькому полку в Німеччині. Там — адреса 1945-го року. А зараз 1977-й. Пройшло 32 роки. Не впевнений, чи дійде мій лист до тебе. Якщо хтось інший отримає його, прошу відповісти: де Гриша, як живе і яка його адреса? З повагою — однополчанин І. С. Грекул. 5.06.1977 — Кіровоград. вул. Сакко і Ванцетті, 23/6».

II.

У Ямнолі дивуються:

— Та він же давно вибув з села, а йому все пишуть і пишуть.

А Віля Бондаренко, листоноша сільська, до шофера Павла Степановича Аргатюка, який везить голову колгоспу:

— Ви, кажуть, знаєте, де тепер Демченко, Григорій Григорович.

— У Новоархангельську, на автопідприємстві.

— Ось йому пишуть...

Через кілька хвилин про листівку знав і голова колгоспу.

— Даю тобі дві години, — сказав Аргатюку. — Туди і назад. Демченко повинен дізнатись сьогодні ж. Як же це так — тридцять два роки майже поруч і так далеко?.. Я на нараду бортовою, а ти давай через ліс. Хай ці люди зустрінуться!..

* * *

І Григорій Григорович приїхав у Кіровоград. За вказаною адресою розшукав установу, де працює Грекул. Але в кабінеті його не застав. А коли через годину зайшов туди вдруге, біля столу побачив невисокого на зріст чоловіка.

— Баня?

— Я..., я, Гриша.

Обнялися. В обох на очах сльози.

— А шевелюра хоч куди. Тільки вся біла, — дивується Демченко.

— А ти постарів.

— Що ж — роки. Дочки дітей уже мають..

— Давай іще раз поцілуємось.

Роздивляються один одного.

— А ми таки пережили себе...

І спогади...

...Висота 61,8. Воїни-сталінградці утримують її ось уже третій день. Три серпневі дні грізного 42-го. Атака за атакою. Але фашисти не можуть просуватись. Тут, за кілька десятків метрів від зруйнованого тракторного заводу, жахливе видовище — лежать живі і мертві, лежать поранені. Дим. Чад. Спрага. І стогін, зойк:

— Водички, браточку!

— Мамо-о-о!

— Діточки мої рідненькі!

(Закінчення на 4-й стор.).

Зустріч

Іван Грекул розплющує очі і бачить фашистський танк, який «прасує» окопи, чавить і без того знівечені снарядами і мінами солдатські тіла. З танка вилазять два дебелих головорізи і починають випробовувати свої пістолети — кулі летять на стогін тих, хто вже розпрощався з світом... Іван втрачає свідомість...

...Ось вони вже за Спартаківкою. Бій ще не розпочинався. Але всі чекали третьої атаки. І раптом донесення:

— Вони обійшли яром. Ось-ось вийдуть на наші позиції. Вже й провід зв'язку тягнуть.

Старший лейтенант Федір Горбань і старшина Іван Грекул беруть зв'язки гранат. І навперейми гітлерівцям. Фашиста внизу, а два наших автоматники на вигірку.

— Товаришу старший лейтенант, не дістанемо їх — яр глибокий. А що як покотити на них оцю машинерію. — Грекул піднімає протитанкові..

У яру — вибух.

І лемент п'яних фашистів.

— Тепер приготували автомати. Вперед, товаришу старшина!

...Після бою перепочинок. Заступник командира взводу автоматників Іван Грекул бере котелок і йде по воду. Тільки завернув за ріг зруйнованого будинку, як перед ним виріс цибатий німець. Іванова голова нарівні його грудей. Фашист тягнеться до Іванової шиї і так рве до себе, що Івана в млість кидає. Грекул без автомата. На мить — безнадія. Але одразу клубок розпуки відкочується — Іван сильно б'є фашиста в пах...

Фашистський розвідник впав і несамовито закричав.

...Там, на горищі 61-ї школи, засіли троє з кулеметами — ленінградець Пономарьов, удмурт Іванов, узбек Кемаєв. Фашисти рвуться до школи з усіх сторін, а кулемети не змовкають. Вдень до школи не підійти ні нашим, ні фашистам.

І ось йому наказ:

— Товаришу старшина. Ви маєте провести до наших кулеметників військового кореспондента.

В ямі, яку «викопав» снаряд, вони залишаються вдвох — він і майор з планшетом.

— Біжимо! — майор піднімається на повен зріст.

— Може почекаємо до вечора?

— Вам наказано провести мене. А вночі там нічого мені робити. Вночі не буде бою.

— Тоді треба знайти коридор, який не обстрілюється. — Грекул теж підводиться. — Я перший, а ви за мною, товаришу майор.

Увечері старшина довідався, що він прогодив на бойову позицію військового кореспондента Костянтина Симонова...

III.

Григорій Григорович слухає свого фронтового товариша і продовжує розмову:

— Там, в Сталінграді, довбали палаючий камінь, щоб мати схованку, а в Білорусії під ногами болото. Копнеш — вода. А вони періщать з висоти. Настелиш умизу і лежиш, а потім маскувальний халат береться кригою. Закуценіеш, стаєш незграбним, мов рак, і біжиш на ту висоту. Сам себе боїшся.

— А пам'ятаєш за містом Білим, як ми іще раз пережили себе? Щоб дотягтись до ворожих дотів, треба було прорватись через звалища сосон, а потім дротяна загорода з бляшанками-дзвоникамн — спіраль Бруно. Далі — мінне поле. І ми пройшли. Біжимо тим полем, раз-по-раз залягаємо. Аж перед нами десятки замерзлих трупів. Підповзаємо до них, а то наші — у кожушках. Отже перед нами вже інші йшли в атаку...

— І ти тоді піднявся на повен зріст і повів хлопців до висоти.

— Вони добігли. А я впав. Третій раз за всю війну впав і стікав кров'ю. Яка сила мене берегла — не знаю: кров не гріла, мороз обпікав, а я лежав живий і бачив, як на висоті закрилися наш прапор...

Іван Степанович затуляє очі руками і шепоче:

— І все одно я вижив, а хлопці... Де тепер всі наші?..

Ці два колишні бійці, яких не зігнула пекельна сила, які вистояли в огні і полум'ї, плакали. Плакали, згадуючи бойових друзів, які навічно залишились на фронтових плацдармах.

Демченко згадав про визволення Європи:

— Польща, бідна Польща! Йшли вони на час — грабували поляків, тікали від нас — знову грабували, різали, вбивали навіть маленьких дітей.

(Закінчення. Поч. на 3-й стор.).

— А пам'ятаєш Східну Прусію? Забігаємо у розцяцькований дім, а там ще молоко тепле в ринці — тільки-но втекли окаянні. Розглядаю крісло, а на ньому помітка Київської меблевої фабрики. Он звідки їхнє багатство!

— Проскакуємо в підвальний поверх, а звідти кулеметна черга. Стач сволоцюга за жінкою з немовлям і періщив по нас. У хлопців в руках гранати, а вони не можуть відбитись — повзуть за ящиками бо немовля. Вони наших в криницях топили. А ми знову прощалися з друзями... Бо у німецької матері на руках немовля. Чим воно завинило перед нами? Воно ж беззахисне — зиркає очиськами і навіть не плаче. А мати заклякла, мов статуя — стоїть і не знає, що їй робити — чи падати, чи благати у нас рятунку...

Грекул підводиться з-за столу, вловлює погляд товариша, який гордісно дивиться на його орденські планки.

— А я не знав, що в тебе Червона Зірка і орден Вітчизняної... — зраділо мовив Демченко. — І медаль «За бойові заслуги» маєш...

— А в тебе «За відвагу»... Так ото вони, діти у Волгограді, які вчаться в тій же школі, до якої співив Симонов, запитують: «За який подвиг ордени у вас?». А я не знаю, що відповісти. Тоді виручила вчителька: «Над ними горіло небо, — каже, — а вони йшли вперед. Щоб на перегорілому камені постали оці берізки — для вас».

Іще раз згадали матір з портретом сина, який пропав безвісти. І політрука згадали, який побіг на виручку солдатам, а фашисти сховали його і прив'язали до стовпа униз головою. Тоді солдати бігли на виручку політрукові. Дев'ятнадцятеро впало, а він висів і чекав. І не міг помститись своїм катам. Полум'я гніву і ненависті перекрило полум'я, що повзло землею. Піднявся над окопом ще один політрук. І кипіла у Волзі вода, і горів берег. І конали фашисти...

Була розмова про війну. Про мужність. Про вірність Вітчизні. А коли до кімнати зайшов молодий воїн, очі ветеранів взялися радісним світлом. Вони дивилися на юнака у гімнастерці і посміхалися один одному. А коли хлопець вийшов, Грекул сказав:

— Вони не такі, як ми були. У них ніжніше серце і м'якша рука. Але вони сильніші за нас, бо більше вчились і більше вчаться. Їм довірено таку силу!.. А про війну їм таки треба згадувати. Щоб пам'ятали. Щоб знали, як дорого ми заплатили за те, щоб отак славно було між людьми. Щоб любили цю землю любов'ю батька і матері. А за любов немає нічого вищого у світі.

* * *

...Іван Степанович проводив свого друга на автовокзал. І наказував:

— То ти ж приїжджай на весілля. У мене ще одна донька на виданні.

— А ти на обжинки неодмінно приїдь. Це так гарно — людям даруватимуть вінки з колосся.

На оновленій міській вулиці стояло двоє. Два фронтовики задивлялися на розкішні двори. І усміхалися хлоп'яті, яке прудко наздоганяло свою щасливу матір...

М. ШЕВЧУК.

Старшина І. С. ГРЕКУЛ. Сталінград. 1942 рік. (Фото вгорі зліва).

Г. Г. ДЕМЧЕНКО. 1945 рік.

Т. в. о. редактора М. СЕМЕНЮК.

Кіровоградське технічне училище № 6

ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ УЧНІВ

НА 1977—1978 НАВЧАЛЬНИЙ РІК

НА СПЕЦІАЛЬНОСТІ:

токар по металу,

слюсар-інструментальник (строк навчання — 18 місяців),

слюсар механоскладальних робіт по обслуговуванню свердлильних та агрегатних верстатів (приймають осіб з освітою за 8 класів),

модельник по виготовленню металевих моделей,

модельник по виготовленню дерев'яних моделей,

слюсар по ремонту промислового устаткування (строк навчання — 10 місяців і 18 місяців),

столяр,

електрозварник,

електромонтер по устаткуванню промислового устаткування.

На всі спеціальності приймають юнаків і дівчат, які мають освіту за 10 класів віком до 25 років. На спеціальності «електромонтер» та «електрозварник» мінімальний вік для вступників — 17,5 року.

Строк навчання — 10 місяців. Для воїнів, звільнених у запас, строк навчання — 7,5 місяця.

Юнаків, які мають освіту за 8—9 класів, приймають на спеціальності «слюсар» і «столяр» з річним строком навчання.

Встигаючим виплачують стипендію в розмірі 30 карбованців на місяць, відмінникам навчання — 37 крб. 50 коп., воїнам, звільненим у запас, — 70 карбованців.

За виконані в процесі виробничої практики роботи учням додатково до стипендії нараховують 33 проценти від заробленої суми.

Кожний учень може поєднувати навчання в училищі з навчанням на підготовчих курсах для вступу до інституту, а також набути при організації ДТСААФ військово-технічних спеціальностей.

Ті, що закінчать училище з відзнакою, мають право вступати на вечірній відділ інституту поза конкурсом.

Час навчання в училищі зараховується до трудового стажу.

До училища молодь приймають без екзаменів.

У закладі постійно працюють такі гуртки: хоровий, танцювальний, художнього слова, духовий, естрадний, технічної творчості, стрілецький, парашутний та електротехнічний спортивні секції.

Приймання заяв — з 1 травня.

Початок занять з 1 вересня.

Вступники подають заяву, документ про закінчення школи, свідоцтво про народження або паспорт, довідки з місця проживання і про склад сім'ї, військовий квиток, характеристику зі школи, автобіографію, 6 фотокарток (3×4 см), приписне свідоцтво і довідки про щеплення та аналізи.

Звертатися на адресу: м. Кіровоград, вул. Декабристів, 26. Телефони: 2-35-31, 2-50-20, 2-35-81.

ДИРЕКЦІЯ.

Профтехучилище Кіровоградського м'ясокомбінату

ОГОЛОШУЄ НАБІР УЧНІВ

НА 1977—1978 НАВЧАЛЬНИЙ РІК

Приймають юнаків і дівчат віком 16 років і старших з освітою не нижче 8 класів.

Строк навчання — 1 рік.

Прийняті перебувають на повному державному забезпеченні, одержують триразове харчування, обмундирування, стипендію і квартирні в розмірі 3 карбованців на місяць. Наприкінці 1977 року буде здано в експлуатацію гуртожиток для учнів.

У період проходження виробничої практики учням видають спецодяг, за роботи, виконані ними в цей час, виплачують 33 проценти від заробленої суми.

Час навчання зараховується в трудовий стаж.

Училище готує операторів по первинній переробці тварин, обвалювальників і жиловників м'яса, формувальників ковбасних виробів, виготовлювачів натуральної кишкової оболонки, оброблювачів тушок кролів і птиці.

Випускників направляють на роботу за спеціальністю на підприємства Кіровоградського виробничого об'єднання м'ясної промисловості.

При училищі є філіал вечірньої школи.

Вступники подають на ім'я директора училища заяву, свідоцтво про народження, свідоцтво про освіту, довідки з місця проживання і про склад сім'ї, характеристику, медичну довідку (форма № 286), 4 фотокартки розміром 3×4 см. Паспорт пред'являють особисто.

Приймання документів — щодня, крім неділі, по 25 серпня.

Звертатися на адресу: 316100, м. Кіровоград, Обознівське шосе, м'ясокомбінат, профтехучилище. Телефон 6-70-3-30.

ДИРЕКЦІЯ.

ЮНАКИ І ДІВЧАТА!

ЯКЩО ВИ ХОЧЕТЕ НАБУТИ СЕРЕДНЬОЇ ОСВІТИ І СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ, ВСТУПАЙТЕ ДО ОНИКІЇВСЬКОГО СІЛЬСЬКОГО СЕРЕДНЬОГО ПРОФЕСІЙНО - ТЕХНІЧНОГО УЧИЛИЩА № 7!

Заклад приймає учнів на такі спеціальності:

тракторист - машиніст широкого профілю (учні здобувають середню освіту. Строк навчання — 3 роки);

тракторист - машиніст III класу (строк навчання — 1 рік);

майстер-наладчик тракторів (строк навчання — 6 місяців);

тракторист - машиніст для роботи на тракторах Т-150 і Т-150К (строк навчання — 3 місяці).

Приймають на трирічне навчання — юнаків і дівчат, що мають освіту за 8 класів; на річне — юнаків і дівчат, що мають освіту за 8—10 класів; на тримісячні курси — трактористів, що мають досвід роботи.

Випускники 10 класів і воїни, звільнені в запас, навчаються за скороченою програмою і одержують стипендію в розмірі 96 карбованців на місяць.

Учнів забезпечують безплатним гуртожитком, вихідним одягом і спецодягом, триразовим харчуванням, вони одержують стипендію.

Учні, які закінчили училище на «відмінно», мають право вступу до вузів поза конкурсом.

Початок занять з 1 вересня і далі — в міру комплектування груп.

Вступники подають заяву на ім'я директора, автобіографію, документ про освіту, довідки з місця проживання і про склад сім'ї, характеристику, медичну довідку, чотири фотокартки розміром 3×4 сантиметри.

Адреса училища: **317451, Кіровоградська область, Маловисківський район, с. Оникієве.**

ДИРЕКЦІЯ.

ПОГОДА

Вдень 21 липня по території області і місту Кіровограду передбачається мінлива хмарність, місцями невеликий дощ, можлива гроза. Вітер північно-західний 5—9 метрів за секунду. Температура повітря по області 19—24, по місту 21—23 градуси.

За даними Українського бюро погоди 22—23 липня передбачається мінлива хмарність, без істотних опадів. Вітер змінних напрямків 3—7 метрів за секунду. Температура повітря вночі 10—15, вдень 22—27 градусів.

Наша адреса і телефони

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОММУНАР» — орган Кировоградского обкома ЛКСМУ г. Кировоград. Газета печатается на украинском языке.

316050. ГСП, Кіровоград 50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя—2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи—2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництв, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

БК 19368. Обсяг 0,5 друк. арк. Індекс 61197. Зам. № 305. Тираж 60 600.